

2.a) Ha feltesszük, hogy a szerencsejáték-politika nemzeti szabályozása összeegyeztethető az EK 49. cikkel, ebben az esetben a nemzeti bíróságnak e szabályozás konkrét esetre való alkalmazásakor mindig vizsgálnia kell-e, hogy az elrendelendő intézkedés, például az arra való kötelezés, hogy a fél ehhez rendelkezésre álló szoftver révén az érintett tagállamban letelepedett személyek által a honlapon kínált szerencsejátékokban való részvétel számára hozzáférhetetlenné tegyen valamely honlapot, az ügy konkrét körülményei között önmagában megfelel-e azon feltételnek, amely szerint a nemzeti szabályozás igazolására felhozott célokat ténylegesen tekintetbe kell vennie, és azt is, hogy a szolgáltatások szabad mozgásának e szabályozásból és annak alkalmazásából eredő korlátozása e célok figyelembevételével nem aránytalan-e?

2.b) Jelent-e különbséget a 2.a) kérdés megválaszolása szempontjából, hogy az elrendelendő intézkedést nem a nemzeti szabályozás hatóság általi alkalmazása keretében kérik és rendelik el, hanem polgári eljárás keretében, amelyben a szerencsejátékok szükséges engedéllyel rendelkező szervezője kérelmezi az intézkedés elrendelését vele szemben elkövetett, a polgári jog szerint tiltott cselekmény alapján, amely abban áll, hogy az ellenfél a vonatkozó nemzeti szabályozást figyelmen kívül hagyja és ezzel tisztességtelen előnyre tesz szert a szükséges engedéllyel működő féllel szemben?

3. Úgy kell-e értelmezni az EK 49. cikket, hogy e rendelkezés alkalmazása ahhoz vezet, hogy valamely tagállam illetékes hatósága nem tilthatja meg az e tagállamban a szerencsejátékok kínálására alkalmazandó zárt engedélyezési rendszer alapján, hogy az a szolgáltató, amely e szolgáltatások interneten keresztül nyújtására más tagállamban már rendelkezik engedéllyel, e szolgáltatásokat az előbbi tagállamban is kínálja az interneten keresztül?

A T-486/04. sz., Michail kontra Bizottság ügyben 2008. április 16-án hozott ítélet ellen Christos Michail által 2008. június 24-én benyújtott fellebbezés

(C-268/08. P. sz. ügy)

(2008/C 223/42)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Fellebbező: Christos Michail (képviselő: C. Meïdanis ügyvéd)

A másik fél az eljárásban: az Európai Közösségek Bizottsága

A fellebbező kérelmei

- A Bíróság állapítsa meg, hogy a fellebbezés elfogadható és alapos;
- a Bíróság szükség esetén semmisítse meg az Elsőfokú Bíróság T-486/04. sz. ügyben 2008. április 16-án hozott ítéletét;
- a Bíróság a jogszabályok alapján határozzon a költségekről.

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbező fellebbezésének alátámasztására három jogalpra hivatkozik.

Első jogalapjában Christos Michail arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság helytelenül értelmezte és alkalmazta a közösségi jogot, és elmulasztotta az ítéletek indokolására vonatkozó kötelezettségét, amikor a megtámadott ítéletben elismerte, hogy a Bizottság hozzájárult a fellebbező azon érzésének kialakulásához, hogy a személyzeti szabályzat 12a. cikke értelmében vett pszichológiai zaklatás áldozatává vált, azonban a fellebbező keresetét – mint alaptalant – elutasította.

Második jogalapjában a fellebbező azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy elferdítette az elé tárt tényeket, többek között azáltal, hogy azokat egyesével, nem pedig általános összefüggések között vizsgálta, és e tények jogi minősítésekor többször is tévesen alkalmazta a jogot.

Harmadik jogalapjában a fellebbező végezetül az Elsőfokú Bíróság azon döntését kifogásolja, hogy mint alaptalant – a pontosság hiánya miatt – elutasította a fellebbező által keresetének alátámasztására felhozott számos jogalapot, amelyek többek között a személyzeti szabályzat 21a., 22a. és 22b. cikkének, valamint az egyenlő bánásmód és az arányosság elvének megsértésére vonatkoztak. A fellebbező keresetének több részre bontásával az Elsőfokú Bíróság eltorzította a kereset lényegét, tárgyát és szerkezetét.

2008. június 24-én benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Németországi Szövetségi Köztársaság

(C-271/08. sz. ügy)

(2008/C 223/43)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: G. Wilms és D. Kukovec meghatalmazottak)

Alperes: Németországi Szövetségi Köztársaság

Kereseti kérelmek

A felperes azt kéri, hogy a Bíróság

- állapítsa meg, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság azzal, hogy az önkormányzati szervek és 1218 munkavállalónál többet foglalkoztató önkormányzati üzemek esetében nem írtak ki közösségi szinten versenyt az általuk kötendő öregségi nyugellátási szerződésekre, hanem azokat közvetlenül a TV-EUmw/VKA 6§-ában megnevezett intézményekkel és vállalatokkal kötötték meg, 2006. január 31-ig a 92/50/EGK irányelv⁽¹⁾ III. és IV. szakaszával együtt alkalmazott 8. cikkét sértette, 2006. február 1-jétől pedig a 2004/18/EK irányelv⁽²⁾ 23. és 25. cikkével együtt alkalmazott 20. cikkét;
- kötelezze a Németországi Szövetségi Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Németországban a munkavállaló kérheti a munkaadótól, hogy jövőbeli díjazásából a mindenkori általános nyugdíjbiztosítás hozzájárulási plafonja legfeljebb 4 %-ának megfelelő összeget a díjazás konverziójával (Entgeltumwandlung) üzemi öregségi ellátás céljára használjanak fel. A helyi önkormányzati közszolgálatban foglalkoztatott köztisztviselők, közalkalmazottak és munkavállalók (a továbbiakban: munkavállalók) díjazásának konverzióját szabályozó kollektív szerződés (a továbbiakban: kollektív szerződés) szerint a díjazás konverziójának elvégzése az önkormányzati szervek és az önkormányzati munkáltatók felelőssége. A díjazás konverzióját a nyilvános kiegészítő nyugdíjpénztárak, illetve a Sparkassen Finanzgruppe takarékpénztári pénzügyi csoport vállalatai, vagy az önkormányzati biztosítók hajtják végre. Az önkormányzati hatóságok és önkormányzati munkáltatók rendszerint kollektív biztosítási szerződéseket kötnek az általuk alkalmazott valamennyi munkavállalóra nézve, amelyek révén a díjazás konverziójára vonatkozó megállapodás jön létre a fent megnevezett szervezetekkel.

A Bizottság rendelkezésére álló információ szerint ezeket az üzemi öregségi nyugellátási szerződéseket az önkormányzati hatóságok, illetve önkormányzati munkáltatók közösségi szintű versenykiírás nélkül, közvetlenül az említett szervezetekkel kötik meg.

Az öregségi nyugellátás körébe tartozó szolgáltatásokat a 92/50/EGK irányelv I A. melléklete, illetve 2006. február 1-jétől a 2004/18/EK irányelv II. mellékletének A része írja le. Olyan biztosítási és nyugdíjalap-szolgáltatásokról van szó, amelyek kívül esnek a jogszabályilag előírt társadalom- és nyugdíjbiztosítás körén. Következésképpen a szóban forgó, önkormányzati hatóságok, mint ajánlatkérő szervek által kötött szerződések írásban megkötött és visszterhes közbeszerzési szerződések a fent említett irányelv értelmében. Ezen kívül az ítélezési gyakorlatból kitűnik, hogy a 92/50/EGK irányelv 1. cikkének a) pontja nem tesz különbséget egyfelől azon szerződések között, amelyeket az ajánlatkérő szerv általános működési körébe tartozó feladat teljesítése érdekében köt, másfelől pedig azon szerződések között, amelyek e feladatokkal nincsenek összefüggésben. A Bíróság tehát elutasította az ajánlatkérő szerv

funkciója alapján történő osztályozást. Ezért el kell utasítani az alperes azon kifogását, amely szerint az önkormányzati szervek illetve üzemek az üzemi öregségi ellátás szempontjából a közbeszerzési jog szerint nem minősülnek ajánlatkérő szervnek.

A Bizottságnak továbbá az a meggyőződése, hogy a szóban forgó szerződések jelentős mértékben meghaladják az irányadó értékhatárokat. Szemben az alperes álláspontjával, a számításához nem az egyes szerződések értékét kell külön-külön figyelembe venni. Sokkal inkább a keretszerződés időtartamát kell ilyen szempontból figyelembe venni, hiszen az egyes munkavállalókkal a munkáltató által kötött megállapodások nem képezik közbeszerzési eljárás tárgyát a közösségi közbeszerzési jog szerint. A keretszerződés figyelembe veendő értéke így tehát az annak időtartama alatt kötendő valamennyi egyéni szerződés hozzáadottérték-adó nélküli összértékének felel meg. A Bizottság számításai szerint a Németországi Szövetségi Köztársaság területén fekvő legalább 110 város esetében a szerződések értéke meghaladja az értékhatárt.

Az önkormányzati hatóságoknak és az önkormányzati munkáltatóknak tehát az üzemi öregségi ellátást illető szerződéseket nem a munkaszerződésben megjelölt szervezetekkel és vállalatokkal kellett volna közvetlenül megkötöniük, hanem közösségi szintű közbeszerzési pályázatot kellett volna kiírniuk. Ezen az a körülmény sem változtat, hogy a díjazás fizetését kollektív szerződés szabályozza. Először is a Bíróság ítélezési gyakorlata egyértelműen abból indul ki, hogy a közösségi jog nem ír elő megkötéseket a kollektív szerződés tartalmára nézve, másodsor pedig a Bizottság nem véli úgy, hogy a kollektív szerződés szabadság német Alaptörvényben rögzített alapelvét jogellenesen korlátozná az, ha betartanák a ajánlatkérő szervre vonatkozó jogszabályok által előírt pályázatkiírási kötelezettséget.

⁽¹⁾ HL L 209., 1. o.

⁽²⁾ HL L 134., 114. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 7. kötet, 132. o.

2008. június 24-én benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Németországi Szövetségi Köztársaság

(C-275/08. sz. ügy)

(2008/C 223/44)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: G. Wilms és D. Kukovec meghatalmazottak)

Alperes: Németországi Szövetségi Köztársaság